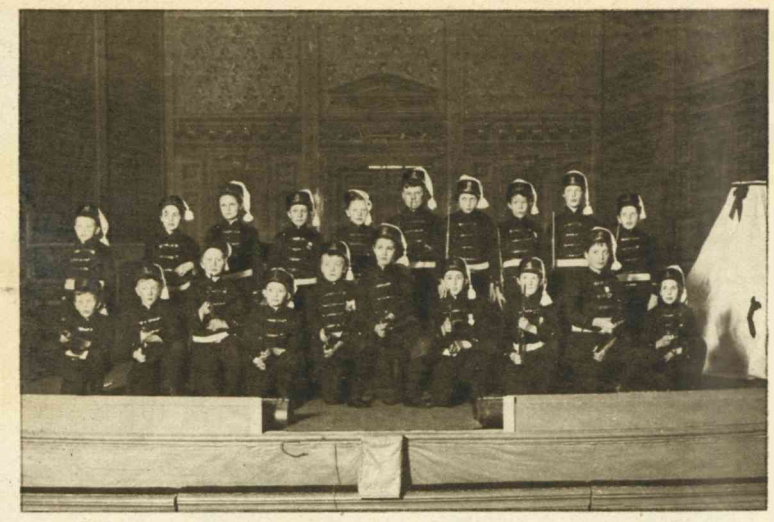

EEN BRANDTS BUYS-AVOND TE ARNHEM, TEN BATE VAN DE VEREENIGING „KINDERVOEDING".
In den Stadsschouwburg te Arnhem is onder directie van den heer M. A. Brandts Buys Jr. met groot succes o.a. een Zangspel voor kinderen opgevoerd: „Als de Kind'ren slapen", woorden en muziek van den leider. Wij geven hierboven enkele medespelenden, alsmede in het midden het portret van den heer Brandts Buys. *(foto Jac. de Vries).*

GEMEUBILEERDE KAMERS

Te huur aangeboden Gemeubileerde étage, bevattende: zit-, slaap- en badkamer, serre en keuken, voorzien van electrisch licht en gelegen op een gezelligen stand; tien minuten van het station. Brieven onder No. 1420, aan den woninggids Paul Krugerstraat 243.

Pauline Brinker (bij vrienden en kunstbroeders bekend als „Paula de Boyer") wierp de krant op tafel, bedekt met het niet vlekkelooze tafellaken dat men vaak in kleine provinciale pensions aantreft, en zei tot haar echtgenoot die tegenover haar zat:

„Als we het slechts verhuren konden tot onze rondreis is afgeloopen; het zou ons zoo uitstekend te pas komen, is 't niet, liefste?"

„Bij Jupiter, ja, schattebout, dat zou 't," antwoordde „Leo de Boyer" (geboren Leonard Brinker, zoon van een Kamerlid en van goede plattelandsche familie). „En toch," ging hij voort, terwijl hij zich van eenige plakjes ham bediende, „heb ik vreeselijk het land, als ik er aan denk, hoe zoo'n paar huurbetalende snoeshanen op onze piano zullen spelen, in onze geborduurde sofakussens zullen liggen en hun pijpen in mijn rek hangen."

„Als wij verstandige jonge menschen waren geweest, zouden we ons geld niet allemaal aan een luxueus ameublement hebben besteed, maar het goed hebben belegd als een appeltje voor den dorst," antwoordde Paula met een zucht die veel te oud voor haar jaren was.

„Maar gelukkig waren we niet zoo verstandig; we waren alleen — verliefd!" riep Leo vroolijk uit, terwijl hij van tafel opstond en in een stoel bij den haard plaats nam.

Paula zette haar trekpotje neer.

„We waren verliefd!? Leo, dat is de verleden tijd en dat na slechts acht maanden," zei Paula, haar echtgenoot aanziende met een zee van verwijt in haar blauwe oogen.

Als eenig antwoord strekte Leo zijn armen uit, een handeling, die aan Paula gelegenheid gaf te toonen, waar haar plaats was.

Ze waren nog zeer jong, die twee, zeer verliefd en beiden vol ambitie voor hun kunstvak, dat ze op dit oogenblik beoefenden door in provinciesteden schrikwekkende drama's te spelen, voor een salaris dat even treurig was als de drama's. Paula, reeds op achttienjarigen leeftijd dol op het tooneel, was van school weggeloopen en had op aanbeveling van den broer eener schoolvriendin en terwille van de roos-, gentiaan- en zonnestraal- tinten van wangen, oogen en krullen een derde-plansrolletje gekregen in een stuk dat in Amsterdam gedurende zes weken „gegaan" was.

In deze zes weken had Leonard Brinker, eigenaar van een leege portemonnaie, een rijken ongetrouwden oom en een knap gelaat, eenige malen de opvoering van het stuk bijgewoond en na een heel handig verkregen introductie, een korte kennismaking en een nog korter verloving, had de actrice van het derde plan met haar lief kindergezichtje haar naam geschreven in het register van den burgerlijken stand en droeg ze een eenvoudigen gouden ring.

Met drieduizend gulden als erfdeel, buiten zijn vooruitzichten het eenige wat hij bezat, huurden en meubileerden zij een étage, waar zij na een paar heerlijke weken in Parijs de eerste maanden van hun huwelijk woorden in de absolute zekerheid dat er geen twee andere menschen in de wereld te vinden waren, die elkander zoo liefhadden en zoo gelukkig waren als zij. Ja, als zij een ander minnend paartje ontmoetten, was het hun alsof deze inbreuk maakten op hun rechten.

Maar nu kwamen de donkere dagen. Toen de laatste honderd gulden moesten worden aangesproken, bereikte hen een brief van Leo's oom, waarin deze meedeelde, dat hem de tijding van het huwelijk van zijn neef ter oore gekomen was. Dat hij zich eerst verwonderd had hiervan geen kennisgeving ontvangen te hebben, doch dat hij de reden nu begreep, namelijk, dat zijn neef het had durven wagen met een actrice te trouwen. Hierin vond de oude heer aanleiding zijn neef van nu af zijn jaarlijksche toelage te onthouden, terwijl hij hem tevens meedeelde dat Leo zich niet langer als zijn erfgenaam behoefde te beschouwen. „De eer der familie," schreef de oude Amos Halmers, „verbiedt mij langer betrekkingen met jou te onderhouden en ik kan dus den hemel alleen dankbaar zijn dat je ouders door hun vroegtijdigen dood gespaard zijn gebleven voor een dergelijke vernedering."

Het was een harde tijd die nu aanbrak voor deze twee, die ondanks alles zich gelukkig gevoelden in elkanders liefde. Gelukkig kreeg Paula spoedig een engagement bij een gezelschap dat de provincie afreisde, en wat 'n tref! er werd ook een emplooi gevonden voor Leonard, die vroeger in de letterlievende club „Kunst naar Vermogen" tot een der „beste krachten" gerekend werd.

Aldus gebeurde het dat „de heer en mevrouw de Boyer" reeds eenige weken op reis waren en trachtten hun gezellig nestje gedurende hun afwezigheid te verhuren, tot stijving van de kas.

WIE HELPT ZOEKEN?
Het Vluchtelingen-Comité te Sliedrecht verzoekt namens de Belgische vluchtelinge Mej. ALIDA DE CRAEMER, sedert October verblijf houdende te Sliedrecht, inlichtingen omtrent haar vader en moeder, wier portretten wij hierboven geven.

Er was juist voordat ze naar den schouwburg moesten nog tijd voor een half uurtje babbelen, en nadat Paula een kopje thee had ingeschonken, vlijde zij zich op het haardkleed neer en leunde met haar kopje tegen de knieën van haar man, terwijl het flikkerende haardvuur een fantastisch schijnsel wierp op Paula's goudblond haar.

„Liefste," zei ze, terwijl haar wang tegen zijn hand met den gouden zegelring rustte. „Liefste, hoe dikwijls wensch ik dat ik nimmer geboren was. Ik ben al een heel nietige compensatie voor het verlies van je jaarlijksche toelage en je vooruitzichten. Er zijn heel wat arme, ouderlooze meisjes als ik met krullend blond haar, maar er zijn weinig rijke erfooms. Somtijds denk ik ....."

De beringde hand verhinderde haar voort te gaan.

„Het is leelijk van je om zulke dingen te zeggen," zei hij ernstig, „hoewel, goddank, je niet meent wat je zegt. Jij bent mijn leven, en voor mijn geluk onontbeerlijk. Al wat ik begeer is jou, mijn geliefde vrouw."

De hand werd van haar mond genomen om, nou ja, ze waren alleen en twee tortelduifjes.

Een oogenblik later werd er aan de kamerdeur geklopt. De hospita trad binnen en overhandigde aan Leo een brief.

„Hoezee! Antwoord op de advertentie!" riep hij vroolijk uit.

„Doe gauw open, lieve, en laat eens zien wat het is."

Leo volgde den raad van zijn vrouw en las:

Geachte Heer,

Het verheugt mij u mee te kunnen deelen dat ik voor uw kamers een huurder gevonden hebt, een zekeren heer Baldewijn. Hij heeft drie maanden vooruit betaald, en zal morgen de woning betrekken. Het is een ongetrouwd heer, wat u zeker met genoegen hooren zult, en hij is bezig aan een wetenschappelijk werk, waarvoor hij hier ter stede verschillende bronnen bestudeeren moet. Ik sluit hierbij in de ontvangen huur, verminderd met commissieloon en andere onkosten.

Hoogachtend,

Uw dienstw.

T. DELMAN.

„Wat zeg je daarvan, schat?" riep Leo vroolijk uit. „Jij krijgt een nieuwen mantel en we gaan vanavond na de voorstelling eens fijn soupeeren."

„Ja, liefste, en jij moet een nieuw zomerpak koopen. 't Is schattig! Ik hoop dat de heer Baldewijn geen asch morst op mijn mooi karpet. Maar toch, 't is schattig! We zijn nu op eens rijk, maar.... Leo, 't is tijd; we mogen niet te laat komen al ben je nu opeens een Cresus geworden."

* * *

Waarde vriend,

Jouw brief bracht mij de grootste teleurstelling, en toch was ik er even blij mee, als verwonderd waar je heen gevlogen was. Zoo, zoo, jouw liefhebberij in de bijenteelt heeft nu een wetenschappelijke wending genomen en je doen besluiten een boek te schrijven onder een aangenomen naam en daarvoor heb je nu in de stad gemeubileerde kamers gehuurd.

Ik kan nu best begrijpen dat je in jouw omstandigheden je eens verzetten wilt en ik kan er dus inkomen dat je in de stad voor eenigen tijd gemeubileerde kamers gehuurd heb; wat evenwel dat schrijven van jou onder pseudoniem betreft, dat begrijp ik niet. Je zegt, dat als je boek niet gunstig ontvangen wordt, dan je familienaam er niet in betrokken is en je voor je familie niet weten wilt dat jij je aan schrijven bezondigd hebt. Nou, hm, ik ben 't er niet mee eens, maar jij hebt hieromtrent je eigen meening.

HULDIGING VAN Dr. D. F. SCHEURLEER,
door de Vereeniging voor den Haagschen Geld- en Effectenhandel, onder aanbieding van het portret van den heer Scheurleer, geschilderd door mr. dr. R. S. Bakels. *(foto M. M. Courée).*